

บทที่ 4

บทสรุปและอภิปราย

การอพยพโยกย้ายถิ่นฐานของชาวอินเดีย เข้ามาตั้งรกรากในประเทศไทย เริ่มขึ้นเมื่อใดนั้น ไม่มีหลักฐานปรากฏชัดเจน สันนิษฐานว่าคนเหล่านี้คงจะอพยพเข้ามาอยู่ในประเทศไทย ตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา แม้ว่าคนอินเดียจะเข้ามาทำมาหากินร่วมกับคนไทยเป็นเวลานานมาแล้ว แต่คนไทยก็ดูจะไม่รู้เรื่องของพวกเขาอย่างลึกซึ้ง ทั้งนี้เพราะชาวอินเดียมักจะจับกลุ่มคบหาสมาคม และแต่งงานในกลุ่มเดียวกัน พวกนี้จะเก็บตัวทำมาหากินอยู่อย่างเงียบ ๆ ไม่เหมือนกลุ่มคนเจ้าที่ เปิดตัวออกคบหาสมาคม และแต่งงานผสมกลมกลืนกับคนท้องถิ่น

สำนักข่าวเดิพีนิวส์เคยรายงานว่า แม้ประเทศอินเดียจะมีพลเมืองมากเป็นอันดับสองของโลก และติดอันดับประเทศยากจน แต่ในประเทศไทยกลับมีเศรษฐกิจที่เบียดอินเดียเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ โดยมีเกษตรกรชาวอินเดียที่ติดอันดับเศรษฐกิจร้อยล้านอยู่ไม่ต่ำกว่า 20,000 คน และมีเศรษฐกิจระดับพันล้านบาทไม่น้อยจากจำนวนชาวอินเดียที่อาศัยอยู่ในประเทศไทยประมาณแสนกว่าคน¹

การศึกษาวิจัย เรื่องของชนกลุ่มน้อย ในจังหวัดเชียงใหม่ มีผู้ทำการศึกษาค้นคว้าไว้มากมาย แต่ยังไม่เห็นใครให้ความสนใจกับการศึกษา เรื่องของชาว ไทยอินเดียซึ่งเป็นกลุ่มคนที่คุมเศรษฐกิจการค้าสินค้าบางประเภทในย่านตลาดวโรรส ถนนช้างม้อย และถนนช้างคลาน บุคคลเหล่านี้ตั้งรกรากอาศัยอยู่ในบริเวณดังกล่าวเป็นเวลานานมาแล้ว แต่คนในท้องถิ่นจะมีความรู้สึกที่ชาว ไทยอินเดียเหล่านี้เป็นคนต่างชาติ ต่างศาสนาอยู่ตลอดเวลา ทั้งนี้เพราะชาว ไทยอินเดียเหล่านี้จะเกาะกลุ่มมีความสัมพันธ์กันเอง ในหมู่คนที่นับถือศาสนาเดียวกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งบุคคลเหล่านี้จะแต่งงานในกลุ่มเชื้อชาติศาสนาเดียวกัน ฉะนั้นคนเหล่านี้จะยังคงรักษาเอกลักษณ์ในวัฒนธรรมและศาสนาดั้งเดิมของตนไว้อย่างเหนียวแน่น โดยไม่ถูกดูดกลืนจากสภาพสังคมและสิ่งแวดล้อม

¹ อินทิรา ชำฮีร์. บทบาทของสมาคมศรีครุสังส์สภาในสังคมไทย (พ.ศ. 2475-2525). วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาประวัติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ปีการศึกษา 2534, หน้า 15.

คณะผู้วิจัย ได้ศึกษาเก็บข้อมูลจากชุมชนชาวไทยอินเดีย ในเขตอำเภอเมือง เชียงใหม่ ซึ่งมีประชากรประมาณ 800 คน 85 ครอบครัว ได้คัดเลือกชาวไทยอินเดียซึ่งเป็นผู้ที่ประกอบอาชีพเลี้ยงตนเองได้ โดยไม่มีการแบ่งแยกศาสนา จำนวนทั้งสิ้น 200 คน เป็นกรณีตัวอย่างในการทำวิจัยเชิงปริมาณ

ข้อมูลเบื้องต้นที่ได้จากการวิจัยครั้งนี้ แบ่งออกเป็น 3 ประเภท ประเภทแรกเป็นข้อมูลเกี่ยวกับสภาพทั่ว ๆ ไป พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นชาวไทยอินเดียในวัยหลากหลาย กล่าวคือมีอายุต่ำสุด 16 ปี อายุสูงสุด 76 ปี อายุระหว่าง 31 - 40 ปี เป็นกลุ่มคนที่มากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 35 อายุระหว่าง 41 - 50 ปี มีจำนวนรองลงมาคิดเป็นร้อยละ 27.5 ผู้ตอบแบบสอบถามเป็นเพศชายร้อยละ 55.5 เป็นเพศหญิงร้อยละ 44.5 ส่วนใหญ่ร้อยละ 90 เป็นเชื้อชาติอินเดีย บุคคลเหล่านี้เกิดในประเทศไทยร้อยละ 87 และจะได้รับสัญชาติไทยโดยปริยายถึงร้อยละ 86.5 แต่ยังมีชาวไทยอินเดียซึ่งเกิดในประเทศอินเดียประมาณร้อยละ 13 คนเหล่านั้นแม้ว่าจะอพยพมาตั้งรกรากในประเทศไทยเป็นเวลานาน แต่ยังคงถือสัญชาติอินเดีย มีจำนวนทั้งสิ้นร้อยละ 12

การอพยพโยกย้ายถิ่นฐานของชาวไทยอินเดียในระยะแรก ๆ ไม่ได้มีจุดมุ่งหมายที่จะมาตั้งรกรากอยู่สถานที่ใดโดยตรง (มีเพียงร้อยละ 20 ซึ่งมีจุดประสงค์แน่ชัดในการตั้งรกรากที่เชียงใหม่ เพราะบุคคลเหล่านี้มีญาติพี่น้องชักชวนมาโดยตรง) ละมีชาวไทยอินเดียเหล่านี้จึงมีการอพยพโยกย้ายถิ่นฐานกระจัดกระจายมาแล้วหลายแห่ง เป็นที่เฝ้าสังเกตว่ามีบุคคลที่เดินทางจากอินเดีย ผ่านพม่า เข้าสู่ประเทศไทยทางภาคเหนือ มีอยู่ประมาณร้อยละ 37 ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะเป็นครอบครัวที่เข้ามาอาศัยในประเทศไทยในระยะเวลามากกว่า 50 ปีขึ้นไป และเป็นกลุ่มที่ประกอบอาชีพค้าขาย ส่วนกลุ่มบุคคลที่มีถิ่นฐานเดิมอยู่กรุงเทพฯ ก่อนที่จะอพยพมาตั้งรกรากที่เชียงใหม่อยู่ประมาณ ร้อยละ 29

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ร้อยละ 69 มีครอบครัวหรือบรรพบุรุษ เข้ามาตั้งรกรากในประเทศไทยเป็นเวลานานกว่า 51 ปีขึ้นไป ครอบครัวที่เข้ามาตั้งรกรากระหว่าง 36 - 50 ปี มีจำนวนรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 25.5 ส่วนครอบครัวที่เพิ่งเข้ามาตั้งรกรากใหม่ในระยะเวลานี้ มีจำนวนน้อยมาก ระยะเวลาในการเข้ามาตั้งรกรากที่ประเทศไทยของครอบครัวที่เก่าแก่ที่สุด

95 ปี และครอบครัวที่ตั้งรกรากในระยะสั้นที่สุดคือ 1 ปี แสดงให้เห็นว่าการอพยพโยกย้ายถิ่นฐานของชาวอินเดียเข้ามาอาศัยในประเทศไทย ยังคงกระทำกันอย่างไม่ขาดสาย ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

ชาวไทยอินเดียจำนวนร้อยละ 90.5 มีถิ่นฐานดั้งเดิมอยู่ทางภาคเหนือของประเทศไทย ซึ่งเป็นแหล่งความเจริญของอารยธรรมอินเดีย และเป็นบริเวณที่มีประชากรหนาแน่นที่สุด ฉะนั้นบริเวณนี้จึงเป็นบริเวณที่มักจะเกิดปัญหาความขัดแย้งทางการเมืองและทางศาสนาอยู่เสมอ ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นบริเวณนี้จะนำไปสู่การอพยพเคลื่อนย้ายถิ่นฐานของชาวอินเดียนอกประเทศ ดังนั้นสาเหตุที่ครอบครัวของผู้ตอบแบบสอบถามอพยพเข้ามาอาศัยในประเทศไทยมาจากเหตุผล 3 ประการ คือ ความแออัดของประชากรอินเดียในเขตภาคเหนือของประเทศไทย ทำให้ชาวอินเดียต้องออกหางานทำนอกประเทศคิดเป็นจำนวนร้อยละ 40.5 อพยพเข้าประเทศไทยเพื่อค้าขายทำธุรกิจเป็นจำนวนร้อยละ 27 เพื่ภัยสงครามและความวุ่นวายทางการเมืองคิดเป็นจำนวนร้อยละ 22

ข้อมูลเบื้องต้นประเภทที่สอง เป็นการศึกษาลักษณะสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนชาวไทยอินเดีย พบว่ามีลักษณะน่าสนใจหลายประการ เช่น ครอบครัวของชาวไทยอินเดียส่วนใหญ่มีลักษณะเป็นครอบครัวใหญ่หรือครอบครัวขยาย กล่าวคือ มีสมาชิกระหว่าง 5 - 10 คนคิดเป็นจำนวนร้อยละ 70.5 ภายในครอบครัวจะมีสมาชิกอาศัยอยู่ร่วมกันหลายรุ่นเป็นจำนวนร้อยละ 49.5 ครอบครัวที่มีลักษณะเช่นนี้จะเป็นครอบครัวที่อาศัยในประเทศไทยมากกว่า 50 ปีขึ้นไป แต่ขณะเดียวกันเมื่ออยู่ในสังคมไทย ความเป็นอิสระของครอบครัวรุ่นใหม่ ๆ มีมากขึ้น ฉะนั้นครอบครัวรุ่นใหม่ที่เคยออกมาจากครอบครัวเดิมหรือครอบครัวที่พึ่งอพยพเข้ามาในระยะหลัง ๆ จะมีลักษณะเป็นครอบครัวซึ่งมีสมาชิกเพียง พ่อ แม่ และลูก มีจำนวนมากถึงร้อยละ 46 แสดงให้เห็นถึงค่านิยมในการตั้งครอบครัวที่เปลี่ยนไปจากรูปแบบการตั้งครอบครัวเดิม

ในเรื่องของการนับถือศาสนาทั้งหมดว่า ชาวไทยอินเดียที่ตั้งรกรากในอำเภอเมืองเชียงใหม่ นับถือศาสนาอิสลามและศาสนาซิกข์มากที่สุด กล่าวคือมีจำนวนชาวมุสลิมร้อยละ 30.5 ชาวซิกข์มีจำนวนร้อยละ 30 ศาสนาฮินดูมีค่านับถือจำนวนร้อยละ 27 ส่วนศาสนาพุทธมีค่านับถือเพียงร้อยละ 3.5

เนื่องจากศาสนาอิสลามและศาสนาซิกข์ เป็นศาสนาที่ชาวไทยอินเดียในอำเภอเมือง เชียงใหม่นับถือกันมากที่สุด ฉะนั้นสุเหร่าในตัวอำเภอเมือง มีจำนวนมากถึง 4 แห่ง ส่วนวัดซิกข์ มีสองแห่งคือ สมาคมศรีคุรุสิงห์สภา (อยู่ติดกับวัดเกตการามของชาวพม่า) และวัดซิกข์ของนิภาช นามชารีซึ่งตั้งอยู่ในย่านตลาดวโรรส สำหรับศาสนสถานของชาวอินเดียนั้น กำลังอยู่ในระหว่างการ ก่อสร้างหน้านามกีฬาเทศบาลนครเชียงใหม่ ซึ่งจะเป็นวัดฮินดูวัดแรกของอำเภอเมือง เชียงใหม่

ในเรื่องของการใช้ภาษาในชีวิตประจำวันนั้น แม้ว่าชาวไทยอินเดียเหล่านี้จะอาศัยใน ประเทศไทยมานานแล้ว แต่ยังคงรักษาวัฒนธรรมและภาษาดั้งเดิมของตนไว้ บุคคลเหล่านี้จะพูด ภาษาไทยปนภาษาท้องถิ่นเดิมของอินเดีย ภายในครอบครัวเป็นจำนวนร้อยละ 59.5 และพูดภาษาไทยปนภาษาท้องถิ่นเดิมของอินเดียนับร้อยละ 61.5

ชาวไทยอินเดียนับร้อยละ 87 เกิดในประเทศไทย แต่มีเพียงร้อยละ 43.5 เท่านั้นที่เข้า รับการศึกษานในประเทศ โดยตลอด ตั้งแต่ระดับต่ำถึงระดับอุดมศึกษา ทั้งนี้เพราะชาวไทยอินเดีย นิยมส่งบุตรหลานของตน กลับไปศึกษาที่ประเทศอินเดีย ฉะนั้นอัตราเฉลี่ยของชาวไทยอินเดียนที่ ได้ รับการศึกษานเบื้องต้นในประเทศไทย และเรียนต่อระดับสูงขึ้นในประเทศไทย อยู่ในเกณฑ์สูงถึง ร้อยละ 40 นอกจากนี้ยังมีบุคคลที่เข้ารับการศึกษานในอินเดีย โดยที่ไม่ผ่านการศึกษานในประเทศไทย จำนวนร้อยละ 15.5 บุคคลเหล่านี้เกิดในประเทศไทย นิ่งจะอพยพเข้ามาอาศัยในประเทศไทย สำหรับระดับการศึกษานนั้นเนื่องจากชาว ไทยอินเดียนส่วนใหญ่ประกอบอาชีพค้าขาย อาศัย ประสพการณ์ชีวิต ฉะนั้นระดับการศึกษานของบุคคลเหล่านี้จึง ไม่สูงนัก กล่าวคือมีบุคคลที่เรียนแค่ ระดับมัธยมปลายหรือต่ำกว่าร้อยละ 35 ระดับอุดมศึกษานปริญญาตรีร้อยละ 27 ปริญญาโท หรือเอก ร้อยละ 3 นอกจากนี้ยังมีบุคคลที่ไม่ได้รับการศึกษานร้อยละ 1

ชาวอินเดียนไม่ว่าจะนับถือศาสนาใดก็ตาม ถือว่าการสมรสเป็นสิ่งสำคัญที่สุดในชีวิตมนุษย์ ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ร้อยละ 88 เป็นบุคคลที่มีสถานภาพสมรส ในสังคมอินเดียไม่นิยมการ หย่าร้างถือเป็น เรื่องผิดศีลธรรมจรรยา ผิดกฎหมายในสังคมอินเดียโบราณ ดังนั้นการหย่าร้างใน กลุ่มชาวไทยอินเดียนจึง ไม่ปรากฏ ชาวอินเดียนทั่ว ๆ ไป นิยมสมรสตั้งแต่อายุน้อยเยาว์ ชนชั้นกลางที่ ได้รับการศึกษานจะแต่งงานก่อนอายุ 25 ปี ค่านิยมดังกล่าวนี้ยังคงเป็นที่ยึดถือในกลุ่มชาวฮินดูและ ชาวซิกข์ อัตราการแต่งงานของคนสองกลุ่มนี้มีจำนวนร้อยละ 44.5 เป็นผู้หญิงแต่งงานในอายุ

ระหว่าง 20 - 24 ปี ชาวไทยอินเดียนับถือศาสนาอิสลามจะไม่ติดอยู่กับค่านิยมแบบฮินดูเดิม จะหันมามองคนเหล่านี้จะแต่งงานเมื่อพร้อมจะมีครอบครัว เห็นได้จากจำนวนชาวไทยอินเดียนับถือศาสนาอิสลามทั้งหมด (ซึ่งมีจำนวนร้อยละ 30.5) จะแต่งงานในระหว่างอายุ 25 - 35 ปี เป็นจำนวนร้อยละ 30.5 เป็นที่น่าสังเกตว่าไม่มีผู้ใดแต่งงานเกินกว่าอายุ 35 ปี

ในการสมรสของชาวอินเดียนั้น ยังคงนิยมเลือกคู่แต่งงานในลักษณะที่พ่อแม่จัดหาคู่ครองให้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ชาวอินเดียนับถือปฏิบัติกันเรื่อยมาตามระบบวรรณะ ฉะนั้นชาวไทยอินเดียนับถือศาสนาฮินดูและซิกข์ยังคงเลือกคู่ตามวิธีโบราณถึงร้อยละ 69.5 แต่ในบรรดาชาวไทยอินเดียนับถือศาสนาอิสลามไม่ยึดถือเรื่องเชื้อชาติเท่าใดนัก แต่ให้ความสำคัญกับคู่สมรสที่ต้องนับถือศาสนาเดียวกัน อัตราชาวไทยอินเดียนับถือศาสนาอิสลามสามารถเลือกคู่สมรสด้วยตนเองตามความรักจึงมีจำนวนร้อยละ 17 เนื่องจากการสมรสของชาวอินเดียนส่วนใหญ่เป็นการสมรสแบบคลุมถุงชน ฉะนั้นชาวไทยอินเดียนจะจับกลุ่มแต่งงานกันเองในอัตราสูงถึงร้อยละ 83 แต่อัตราการแต่งงานกับคนพื้นเมืองมีเพียงร้อยละ 4

ในการสมรสนั้นชาวอินเดียนับถือศาสนาฮินดูและซิกข์ มีประเพณีการให้สินสอด โดยที่ฝ่ายครอบครัวเจ้าสาวเป็นผู้มอบให้แก่ครอบครัวของเจ้าชายน ใน ค.ศ. 1959 รัฐบาลอินเดียนออก พ.ร.บ. ว่าด้วยการแต่งงาน ถือว่าระบบสินสอดเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่ในทางปฏิบัติยังคงแอบกระทำการอยู่ ชาวไทยอินเดียนแม้จะเกิดในประเทศไทย หรืออพยพมานานแล้ว ยังคงยึดถือประเพณีการให้สินสอดอย่างเคร่งครัด ฉะนั้นการให้หรือรับสินสอดจึงมีอัตราสูงถึงร้อยละ 73 ส่วนชาวไทยอินเดียนับถือศาสนาอิสลามไม่ค่อยยึดถือประเพณีเท่าใดนัก แม้ว่ากฎหมายอิสลามจะระบุประเพณีสินสอดไว้ว่าฝ่ายชายเป็นผู้มอบสินสอดให้ฝ่ายหญิง แต่ก็ขึ้นอยู่กับความพร้อมของผู้ให้ ฉะนั้นชาวไทยอินเดียนับถือศาสนาอิสลาม ไม่ได้ให้หรือรับสินสอดมีจำนวนถึงร้อยละ 15

ชาวอินเดียนไม่ว่าจะนับถือศาสนาใดก็ตาม ถือว่าการคุมกำเนิด การทำหมันและการทำแท้งเป็นสิ่งที่ผิดหลักศาสนา ฉะนั้นชาวอินเดียนส่วนใหญ่จะมีบุตรธิดามากกว่า 4 คนขึ้นไป แต่ข้อมูลที่ได้ กลับพบว่า ชาวไทยอินเดียนในอำเภอเมือง เชียงใหม่ ไม่ยึดถือความเชื่อในเรื่องดังกล่าว ทั้งนี้เพราะจำนวนชาวไทยอินเดียนที่มีบุตรธิดามากกว่า 5 คนขึ้นไป มีเพียงร้อยละ 6.5 ส่วนใหญ่จะ

มีบุตรธิดาระหว่าง 3 - 4 คน เป็นจำนวนมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 46 ครอบครัวที่มีบุตรธิดา ระหว่าง 1 - 2 คน มีจำนวนร้อยละ 32.5 แสดงให้เห็นว่าชาวไทยอินเดียเหล่านี้ได้รับอิทธิพล จากโครงการคุมกำเนิดของรัฐบาลไทย ซึ่งทำงานค่อนข้างได้ผลดี ในระยะเวลา 30 ปีที่ผ่านมา

สำหรับการศึกษาของบุตรธิดานั้น ชาวไทยอินเดียซึ่งมีฐานะดียังคงนิยมส่งบุตรธิดาของตน ไปเรียนต่อระดับสูงที่ประเทศอินเดียถึงร้อยละ 59 โดยให้เหตุผลว่าเพื่อให้บุตรธิดาได้เรียนรู้ ภาษา และวัฒนธรรมดั้งเดิม รวมทั้งมีโอกาสฝึกฝนภาษาอังกฤษ ความคิดเห็นที่มีอัตราสูงถึงร้อยละ 55.5 อย่างไรก็ตามครอบครัวที่ฐานะไม่ดีนัก หรือครอบครัวที่มีถือศาสนาอิสลามจะส่งบุตรธิดา เข้ารับการศึกษาในประเทศไทยเป็นจำนวนร้อยละ 38

ชาวไทยอินเดียผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ มีความคิดว่าตนเองเป็นคนไทยถึงร้อยละ 97 มี บุคคลเพียงร้อยละ 2 เท่านั้นที่คิดว่าตนเองเข้าสังคมของคนไทยไม่ได้ อย่างไรก็ตาม หากดูจาก พฤติกรรมและการดำเนินชีวิตของคนกลุ่มนี้ จะเห็นได้ว่าบุคคลเหล่านี้มิได้พยายามปรับตัวผสมกลม กลืนกับคนไทยเลย แต่จะใช้ชีวิตอย่างสงบเงียบอยู่กับกลุ่มของตนเท่านั้น ส่วนการใช้สิทธิเลือกตั้ง ในฐานะพลเมืองไทยที่ตีนั้น มีบุคคลร้อยละ 41.5 ไปใช้สิทธิเลือกตั้งอย่างสม่ำเสมอ แต่ผู้ทะเลาะ เลย การใช้สิทธิเลือกตั้ง โดยอ้างว่าไม่มีเวลาว่างมีอัตราสูงถึงร้อยละ 39.5 ฉะนั้นจำนวนผู้ใช้สิทธิ และผู้ถอนหลักกับสิทธิมีจำนวนเกือบจะเท่า ๆ กัน

ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่ร้อยละ 96 มีความเห็นว่าระบบกฎหมายไทยยุติธรรมดีแล้ว แต่มีตนร้อยละ 4 เท่านั้น ที่คิดว่าระบบกฎหมายไทยไม่ยุติธรรม ต้องการแก้ไขในหลาย ๆ ประเด็น เช่น กฎหมายคนต่างด้าวไม่มีความยุติธรรม เพราะมีการสงวนอาชีพบางประเภทเฉพาะ คนเชื้อชาติไทย การเปลี่ยนโอนสัญชาติทำได้ยากมาก ต้องเสียเงินก้อนใหญ่ การติดต่อราชการไม่ ได้รับความสะดวกเท่าที่ควร

ข้อมูลเบื้องต้นประเภทที่สาม เป็นข้อมูลเกี่ยวกับสภาพเศรษฐกิจ พบว่า ชาวไทยอินเดีย ส่วนใหญ่ร้อยละ 74 ประกอบอาชีพค้าขาย การค้าที่ทำกันมากที่สุดคือ ค้าผ้าหรือเสื้อผ้าสำเร็จรูป ซึ่งส่วนใหญ่เปิดร้านค้าอยู่รอบ ๆ ตลาดวโรรสและบริเวณใกล้เคียง มีจำนวนร้อยละ 45.5 อาชีพ นักธุรกิจมีจำนวนรองลงมา คิดเป็นร้อยละ 14 นอกจากนี้ยังมีบุคคลซึ่งประกอบอาชีพรับราชการ รับจ้าง แพทย์ และเสริมสวย เป็นจำนวนร้อยละ 12

ตามระบบบรรณระอัน เป็นระบบโครงสร้างของสังคมอินเดีย บุคคลในวรรณะต่าง ๆ จะประกอบอาชีพดั้งเดิมของครอบครัว ฉะนั้นจะเห็นว่าชาวไทยอินเดียในอำเภอเมือง เชียงใหม่ ร้อยละ 59.5 มีครอบครัวที่เคยประกอบอาชีพค้าขายมาก่อนเลย อย่างไรก็ตามบรรพบุรุษของชาวไทยอินเดียเหล่านี้ ยังมีกลุ่มผู้ประกอบอาชีพเกษตรกรรมและกรรมกรถึงร้อยละ 27.5 แต่อาชีพดังกล่าว ไม่ได้รับการสืบทอดจากลูกหลาน เมื่ออพยพมาตั้งรกรากในประเทศไทย

ข้อมูลเกี่ยวกับรายได้เฉลี่ยต่อเดือนค่อนข้างมีปัญหา ทั้งนี้เพราะผู้ตอบแบบสอบถาม ไม่ยอมตอบตรงกับความเป็นจริง บรรดาพ่อค่านักธุรกิจเกรงว่าผู้สอบถามอาจจะ เป็นเจ้าหน้าที่สรรพากร ข้อมูลที่ได้จึง ไม่แน่นอน พบว่าชาวไทยอินเดียร้อยละ 39.5 มีรายได้สุทธิต่อเดือนประมาณ 7,000 ถึง 10,000 บาท ร้อยละ 37.5 มีรายได้สูงกว่า 10,000 บาทขึ้นไป ร้อยละ 22 มีรายได้ประมาณ 4,000 - 6,000 บาท และจำนวนผู้มีรายได้ต่ำร้อยละ 1 มีรายได้ประมาณ 2,000 - 3,000 บาท

ชาวไทยอินเดียส่วนใหญ่ร้อยละ 90 ไม่ต้องการให้บุตรธิดาสืบทอดอาชีพของตน บุคคลเหล่านี้จะเป็นกลุ่มพ่อค้า ซึ่งคิดว่าอาชีพค้าขายเป็นอาชีพที่ไร้เกียรติยศ เป็นอาชีพที่ต้องทำงานหนัก ไม่มีเวลาว่าง ส่วนบุคคลที่ต้องการให้บุตรธิดาสืบทอดอาชีพของตน มีเพียงร้อยละ 10 เป็นกลุ่มนักธุรกิจซึ่งสืบทอดการทำงานของครอบครัวมาเป็นเวลานาน แสดงให้เห็นว่าทัศนคติในการสืบทอดอาชีพของครอบครัว ในบรรดาชาวไทยอินเดียกลุ่มนี้ เปลี่ยนไปจากค่านิยมดั้งเดิมของชาวอินเดียทั่วไป

ส่วนปัญหาในการประกอบอาชีพนั้น ส่วนใหญ่ร้อยละ 92.5 ไม่พบอุปสรรคหรือปัญหาใด ๆ อาจจะเป็นเพราะชาวไทยอินเดียกลุ่มนี้อาศัยอยู่ในประเทศไทยมานานแล้ว รู้จักวิถีชีวิตต่อหรือแก้ไข ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น แต่ยังมีบุคคลร้อยละ 7.5 ซึ่งคิดว่าตนประสบปัญหาในการประกอบอาชีพ ปัญหาต่าง ๆ สรุปได้ดังนี้ ปัญหาการค้าขายไม่คล่องตัว ลูกคามีจำนวนลดน้อยลง สินค้าต่าง ๆ มีราคาแพง ทำให้ต้องเพิ่มราคาสินค้าที่ตนขายบ้าง ระบบภาษีมูลค่าเพิ่มที่รัฐบาลไทย เริ่มประกาศใช้ในปี 2535 ทำให้เกิดความยุ่งยากสืบเส

อันแท้จริงแล้วอารยธรรมไทยได้รับอิทธิพลจากอารยธรรมอินเดียทั้งทางด้านภาษา ศาสนา และวัฒนธรรม จากพื้นฐานอารยธรรมเดียวกันคนไทยและคนอินเดียน่าจะเป็นกลุ่มคนที่มีความใกล้ชิด ผสมผสานกัน ได้มากที่สุด แต่ปรากฏว่าเมื่อคนไทยและคนอินเดียมีโอกาสอยู่ร่วมกันบนผืนแผ่นดินเดียวกัน คนทั้งสองกลุ่มกลับจับกลุ่มแยกกันอยู่อย่างโดดเดี่ยว ถึงจะมีความสัมพันธ์ติดต่อกันบ้างก็ เป็นไปอย่างผิวเผินเท่านั้น ในส่วนของคนไทยมักมีความรู้สึกที่ชาวไทยอินเดียเป็นคนต่างชาติดูตลอดเวลา ขณะเดียวกัน ชาวไทยอินเดียแม้จะคิดว่าตนเป็นคนไทย อาศัยในแผ่นดินไทยอย่าง สุขสบาย แต่พฤติกรรมและการดำเนินวิถีชีวิตยังคงกระทำเฉพาะกลุ่มของตน ฉะนั้นในอนาคต คณะผู้วิจัยมีความคาดหวังว่าคนทั้งสองกลุ่มซึ่งมีพื้นฐานอารยธรรมเดียวกันจะมีความสัมพันธ์ผสมกลมกลืนกันได้ อย่างแน่นอน เช่นเดียวกับคนไทยเชื้อสายต่างชาตินั้น ๆ

ภาพที่ 1

ชุมชนชาวไทยเชื้อสายอินเดียซึ่งค้าขายผ้าและเสื้อผ้าสำเร็จรูปในย่านตลาดวโรรส

ภาพที่ 3

สมาคมศรีนครสิงห์สภา

ศูนย์รวมชาวพม่าในเชียงใหม่

วัดนันทนา ซึ่งเป็นศาลาพักผ่อน
สำหรับชาวไทยอินเดียที่นับถือ
ศาสนาฮินดูที่นันทนา
ตั้งอยู่ในย่านตลาดวโรรส

ภาพที่ 4

ภาพที่ 5

สุเหร่าอิตตักวา (ลิ้นป่าซอย)
สำหรับชาวไทยจีนและ
ชาวไทยอินเดียที่นับถือ
ศาสนาอิสลาม ใช้ร่วมกัน

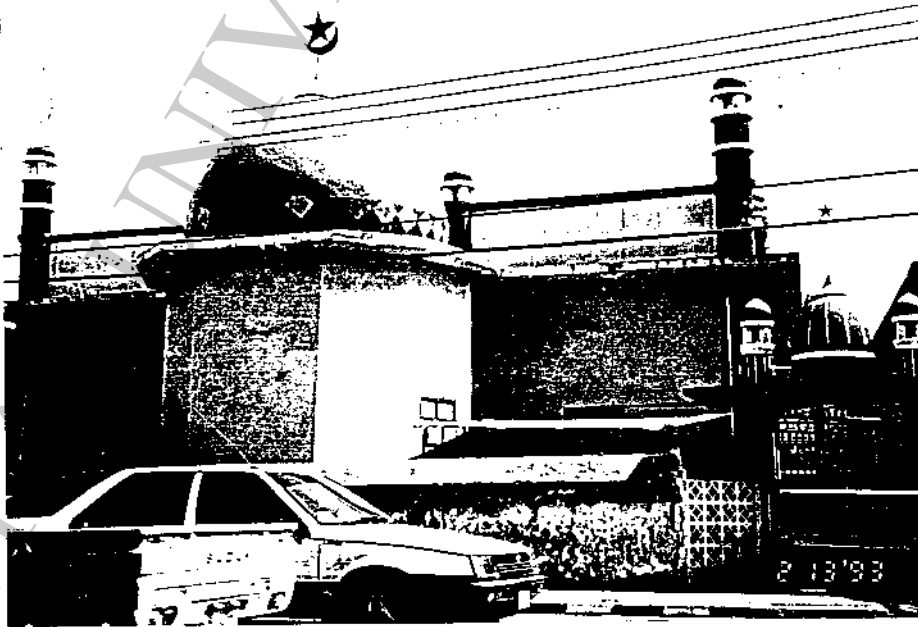
ภาพที่ 6

โรงเรียนจิตต์ภักดี ซึ่งเป็นโรงเรียนสอนศาสนาอิสลามของสุเหร่าอิตตักวา (ลิ้นป่าซอย)

ภาพที่ 7

สุเหร่าบ้านเฮ้อ ตั้งอยู่บน
ถนนข้างตลาดน ศาลาสำหรับ
สาวจีนฮ้อและชาวไทยอินเดีย
ที่นับถือศาสนาอิสลาม ใช้ร่วมกัน

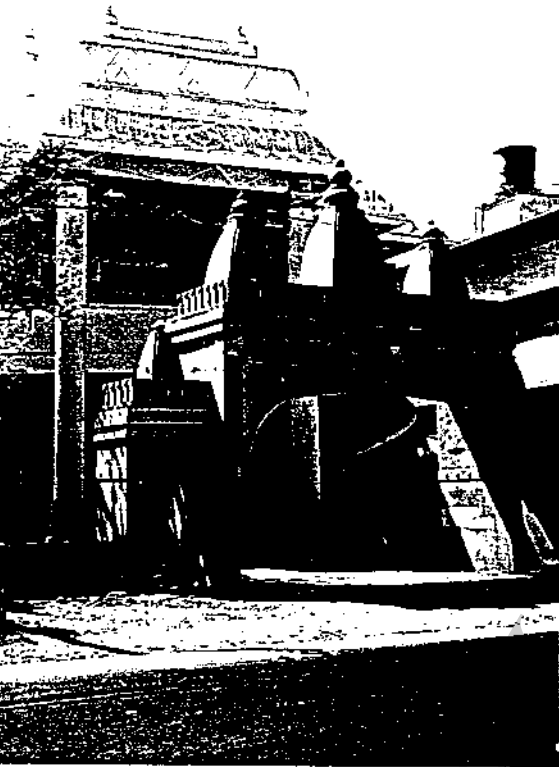

ภาพที่ 8

สุเหร่าข้างเพือกสำหรับสาว ไทยจีนและ ไทยอินเดียที่นับถือศาสนาอิสลาม

ภาพที่ 9

วัดเทพมณเฑียร ซึ่งเป็นวัดฮินดู
แห่งแรกในอำเภอเมืองเชียงใหม่
ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่าง
การก่อสร้าง ตั้งอยู่หน้าสนามกีฬา

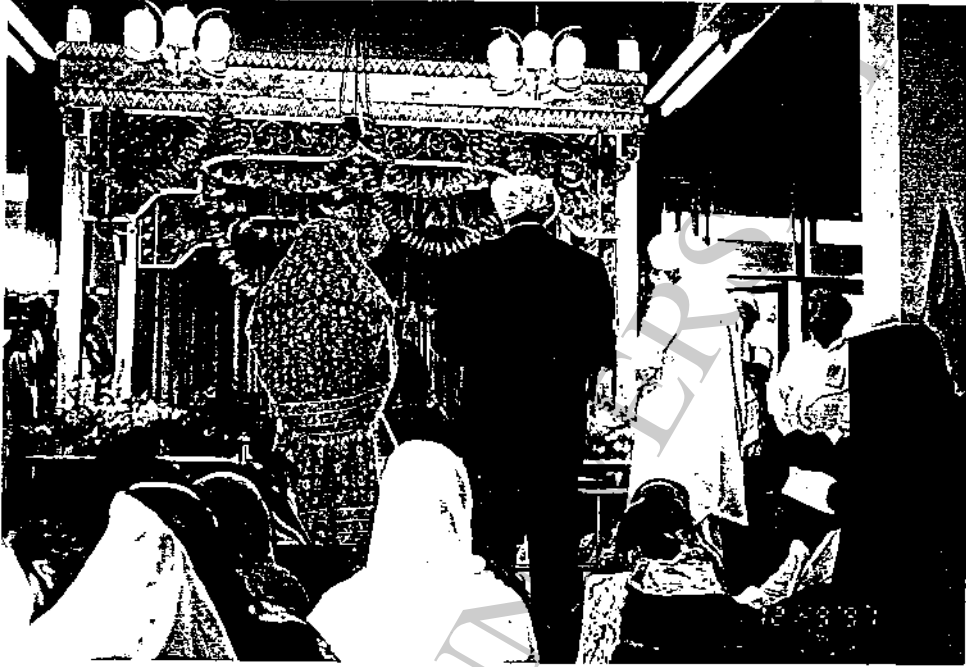

ภาพที่ 10

การแต่งงานของชาว ไทยอินเดียที่นับถือศาสนาอิสลาม
ซึ่งเจ้าบ่าวเจ้าสาวต้องแยกกันประกอบพิธีทางศาสนาแยกกันรับประทานอาหารกับแขกที่มาร่วมพิธี

ภาพที่ 11

นิทรรศน์งานของชาวไทยอินเดียนที่มณฑลศาสนาวิคซ์

ภาพที่ 12

วิชิการโผกผ้าของชาวชีกซ์

ภาพที่ 13

พิธีแต่งงานของชาวไทยอินเดียที่นับถือศาสนาฮินดู

วันลอยกระทง (Diwali) ของกลุ่มชนชาวไทยอินเดีย
ซึ่งจะกระทำกันในวันแรม 15 ค่ำ ปลายเดือนตุลาคม หรือต้นเดือนพฤศจิกายน